

ение. Тя е така неконвенционална и с толкова детайли вътре в нея на различие-повторение, че в хода на четенето трудно се възприема като ритмична единица, която като такава трябва да бъде възпроизведена. Ето защо при нейното повторение, което е винаги повторение-различие, може да се разкрие сложна закономерност, но не и да се включи режима на предсказуемост в процеса на възприемане на творбата. Следователно позицията предсказуема - непредсказуема стихова организация е всъщност една квазиопозиция. Тя не се основава на функционирането на аналитична, дискретна единица, която лесно да се възприема от съзнанието и да се държи в паметта. Тя не е приложима при дескрипция, а работи при интерпретация, дори само поради факта, че обектът ѝ е цялата творба и че повтаряемата строфична единица не съществува като готова форма преди творбата. Освен епистемологичните изводи, които следват, и които се свеждат до осъзнаването, че чрез структуралистичното мислене не е възможно да се подходи към свободния стих, една такава постановка именно със своята нееднозначност е по-адекватна при поставянето на проблема за свободния стих в българската поезия. Защото както в съвременната поезия, така и в началото на века творби, изградени върху метричен принцип, са приемани от поети, читатели и критици за написани в свободен стих.

Спорен като термин, "свободният стих" е приемлив като означение, доколкото с конотациите на думата "свобода" излиза извън експертната терминология и отива в семантичното поле на енциклопедичното знание, да си послужи с разграничението, което прави Умберто Еко - на речник и енциклопедия.

В българската култура понятието "свободен стих" функционира с енциклопедичното си значение.

В енциклопедичното, а не в речниковото значение на термина определен тип стихова организация, създадена от Яворов, може да се нарече свободен стих.

В европейската поезия свободният стих се създава в ситуация, когато предварително готовите форми се отхвърлят като неработещи, когато се търси особена, неповторима форма за вътрешно състояние, което търси специфичен, личен, нов, органичен, спонтанен, акултурен израз. За българската поезия тази